

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁתַּי יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי' חלקים

כרך י' - חלק כ'

קונטרס 290

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עֲתִיקָא דְכָל עֲתִיקוֹן, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, אֲתִתְקוֹן
וְלֹא אֲתִתְקוֹן. אֲתִתְקוֹן, בְּגִין לְקִימָא כְּלָא.
וְלֹא אֲתִתְקוֹן, בְּגִין דְּלֹא שְׂכִיחַ.

כִּד אֲתִתְקוֹן, אֲפִיק תְּשַׁעָה נְהוּרִין, דְּלִהְטִין מְגִיחַ,
מִתְקוֹנִין. וְאֵינּוֹן נְהוּרִין מְגִיחַ, מִתְנַהֲרִין וּמִתְלַהֲטִין,
וְאֲזִלִין וּמִתְפְּשִׁטִין לְכָל עֵיבָר. כְּבוּצִינָא דְאֲתִפְשִׁטִין
מְגִיחַ נְהוּרִין לְכָל עֵיבָר. וְאֵינּוֹן נְהוּרִין דְּמִתְפְּשִׁטִין, כִּד
יִקְרְבוּן לְמַנְדַּע לוֹן, לָא שְׂכִיחַ אֲלֵא בּוּצִינָא בְּלַחֲדוּי.
כִּד הוּא עֲתִיקָא קִדִּישָׁא, (הוּא) בּוּצִינָא עֲלָא, סְתִימָא
דְכָל סְתִימִין. וְלֹא שְׂכִיחַ בְּרֵי אֵינּוֹן נְהוּרִין דְּמִתְפְּשִׁטִין.

ספר מאורות הזהר

כָּל כָּמוֹ שֶׁכָּתַב בְּמָקוֹם אַחֵר סִימָן נ', מֵה שְׂאִין כֵּן בְּעֶסֶק הַמְקַרָּא וְתוֹרָה שֶׁבְּכָתַב אִם
מוֹצִיא בְּשִׁפְתָיו אֶף עַל פִּי שְׂאִינוֹ מִבֵּין אֲפִילוֹ פְּרוּשׁ הַמְלֹת מִפְּנֵי שֶׁהוּא עִם הָאָרֶץ
הָרִי זֶה מְקַיֵּם מִצְוֹת וְלִמְדָתָם, שֶׁלְּפִיכָף כָּל עִם הָאָרֶץ מְבַרֵךְ בְּרַפְתַּת הַתּוֹרָה בְּשַׁחַר לְפָנֵי
הַפְּסוּקִים וְכֵן כְּשֶׁעוֹלָה לְסֵפֶר תּוֹרָה, וְכֵן כְּתוּב בְּפִרְדָּס (שַׁעַר כ"ז פָּרָק א') גְּבִי לְמוֹד
הַמְקַרָּא שֶׁגַּם מִי שֶׁלֹּא יָבִין לְחִבְרַת הַתּוֹרָה גַּם הוּא, אִם יַעֲסֵק בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׂכָרוֹ
אֲתוֹ וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו כּוֹ, וְאֲדַרְבֵּה כְּתַב: וְהַלּוֹמֵד בַּתּוֹרָה לְדַעַת כְּמִי שֶׁלּוֹמֵד בְּסֵפֶר
זְכָרוֹנוֹת כּוֹ הִלּוּאִי שֶׁלֹּא יִפְסִיד כּוֹ, עֵינֵי שָׂם.

ג. וְהַעֲנִין, כִּי הִנֵּה מֵה שֶׁבָּא מִהַתּוֹרָה שֶׁבְּכָתַב בְּהַתְּגַלּוֹת בַּתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, דִּהְיִינוּ
יְדִיעַת אִיךָ וּמֵה לַעֲשׂוֹת הַצִּיצִית וְהַתְּפִלִּין כּוֹ, עַל דֶּרֶךְ מְשַׁל, זֶהוּ הַתְּלַבְּשׁוֹת אֹרֹן אֵין

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דַּמְתַּגְלִינִי, וְטַמִּירָן. וְאֵינֹן אֶקְרוּן שְׂמָא קַדִּישָׁא. וּבְגִין
כַּד בְּלֵא חַד.

וְכֵּן דְּאִמְרֵי חֲבֵרְנָא בְּסַפְרֵי קַדְמָאִי, דְּאֵינֹן דְּרַגִּין
דְּאֶתְבְּרִיאֵן, וְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא אֶתְגְּלִי בְּהוּ, בְּכָל
חַד וְחַד. מִשּׁוּם דְּאֵינֹן תְּקוּנִין דְּעֵתִיקָא קַדִּישָׁא. לָאוּ
הַשְׁתָּא עֵידָנָא לְהַנִּי מְלִין דְּהָא אֲמִינָא לֹון בְּאֲדָרָא
קַדִּישָׁא. וְחֲמִינָא מַה דְּלֵא יְדַעְנָא הַכִּי, וְעַד הַשְׁתָּא
אֶסְתִּים בְּלִבָּאִי מְלָה. וְהַשְׁתָּא אֲנָא בְּלַחֲוֹדָאִי אֶסְהִידָנָא
קַמִּי מְלִכָּא קַדִּישָׁא, וְכָל הַנִּי זְכָאִי קַשׁוּט דְּאֶתוּ
לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלִין.

גוֹלְגַלְתָּא דְּרִישָׁא חוּוּרָא, לָאוּ בֵּיה שִׁירוּתָא וְסִינְוָא.
קוּלְטָרָא דְּקַטְפוּי, אֶתְפָּשֵׁט וְאֶתְנַהֵיר,

ספר מאורות הזהר

סוף בבחינת חכמה וחכמה עלאה נתלבשה בחכמה תתאה עד שנתלבשה בחכמה
דבריאה יצירה ומשם נתלבשה בהלכות דתורה שבעל פה עד שנתלבשה החכמה
להיות משג ונתפס בשכל אנושי. אמנם יש בתורה דברים שלא נתנו להתלבש למטה
בחכמה ושכל כלל, וכמו (וישב לט, א) ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר (ועין
בפרוש המשניות להרמב"ם פרק חלק ב"היסוד השמיני), וזה לשונו: ואין הפרש בין
ובגין חם כוש ומצרים נח י, ו, ושם אשתו מהיטבאל (וישלח לו, לט), ותמנע היתה
פילגש (וישלח לו, יב), ובין אנכי ה' אלקיך (יתרו כ, ב), ושמע ישראל (ואתחנן ו, ד), כי
הכל מפי הגבורה), שבחינת ההמשכה מאור אין סוף המרמז באותיות אלו וספור זה

בשְׁלֹמוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וַיֵּט שְׁמַיִם
וַיֵּרֶד, לְאַרְצָן הַזֶּה. וְאָז כָּתוֹב עַל הַר
סִינַי. מָה עֲמַד עַל הַר סִינַי? הֲוֵה
אוֹמֵר זֶה שְׁכִינָה.

רַבִּי אֲבָא אָמַר מִפָּאן, (שמות יט)
מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה' בְּאֵשׁ
וְכָתוֹב (דברים ד) כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ
אוֹכְלָה הוּא. וְכָתוֹב (בראשית יט) וְה'
הַמִּטֵּר עַל סָדוֹם וְעַל עֲמֹרָה גִפְרִית
וְאֵשׁ מֵאֵת ה' מִן הַשָּׁמַיִם. וְה'
הַמִּטֵּר - זֹהֵי אֶרֶץ. מֵאִיזָה מְקוֹם
נִטַּל אֵת זֶה? סוּף הַפְּסוּק מִזְכִּיחַ,
שְׁכָתוֹב מֵאֵת ה' מִן הַשָּׁמַיִם, מִן
הַשָּׁמַיִם מִמֶּשׁ. רַבִּי חִיָּיא אָמַר
מִפָּאן, וַיִּדְבֹר אֱלֹהִים אֶת כָּל, כָּל
- הַכָּלֵל שֶׁל הַכָּל, שֶׁהָרִי בְּזֶה תְּלִי
הַכָּל.

רֵא יְהִיָּה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל
פְּנֵי. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אֱלֹהִים
אַחֲרַיִם - לְהוֹצִיא שְׁכִינָה. עַל פְּנֵי
- לְהוֹצִיא פְּנֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁבָּהֶם נִרְאָה
הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, וְהֵם שָׂמוּ, וְהוּא
הֵם. הוּא שָׂמוּ, שְׁכָתוֹב (ישעיה מב)
אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי. הוּא וּשְׁמוֹ אֶחָד
הוּא. בְּרוּךְ שָׂמוּ לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי
עוֹלָמִים.

שְׁנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲשֶׁרֵיהֶם
יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא
לָהֶם אָדָם, שְׁכָתוֹב (יחזקאל לד) וְאַתֶּן
צֹאנִי צֹאן מְרֻעִיתִי אָדָם אִתְּם,
(ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. מָה
הַטַּעַם קָרָא לָהֶם אָדָם? מִשּׁוֹם
שְׁכָתוֹב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
בְּה' אֱלֹהֵיכֶם. אִתְּם וְלֹא לְשֶׁאֵר
עַמִּים. וּמִשּׁוֹם כִּף אָדָם אִתְּם. אִתְּם
קְרוּיִים אָדָם, וְאִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים
וּמְזֻלוֹת קְרוּיִים אָדָם.

שְׁשֻׁנֵּנוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּינֹן
שְׁאָדָם מִיִּשְׂרָאֵל נִמּוּל, נִכְנָס
לְבָרִית שְׁגוֹר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עִם אֲבָרְהָם, שְׁכָתוֹב (בראשיתכד) וְה'
בְּרוּךְ אֵת אֲבָרְהָם בְּכָל. וְכָתוֹב (מיכה

בְּהַאי אֶרֶץ, וְכִדִּין אֶתְנַהֵר, וְקִימָא
בְּאֲשֻׁלְמוֹתָא. הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיֵּט שְׁמַיִם
וַיֵּרֶד, לְהַאי אֶרֶץ. וְכִדִּין כְּתִיב, עַל הַר סִינַי.
מָה קִימָא עַל הַר סִינַי, הוּי אִימָא דָא
שְׁכִינָתָא.

רַבִּי אֲבָא אָמַר מֵהֶכָא, (שמות יט) מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד
עָלָיו יי' בְּאֵשׁ. וְכָתִיב (דברים ד) כִּי יי' אֱלֹהֶיךָ
אֵשׁ אוֹכְלָה הוּא. וְכָתִיב, (בראשית יט) וַיֵּרֶד הַמִּטֵּר
עַל סָדוֹם וְעַל עֲמֹרָה גִפְרִית וְאֵשׁ מֵאֵת ה' מִן
הַשָּׁמַיִם. וַיֵּרֶד הַמִּטֵּר דָּא הוּא אֶרֶץ מֵאֵן אֶתֶר
נְטִיל הַאי, סוּפִיָּה דְקָרָא מוֹכַח, דְכָתִיב מֵאֵת
יי' מִן הַשָּׁמַיִם, מִן הַשָּׁמַיִם מִמֶּשׁ. רַבִּי חִיָּיא
אָמַר מֵהֶכָא, וַיִּדְבֹר אֱלֹהִים אֶת כָּל. כָּל, כָּלֵלָא
דְכָלֵלָא, דְהָא בְּהַאי תְּלִיא כָּלֵלָא.

רֵא יְהִיָּה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי. (שמות כ) רַבִּי
יִצְחָק אָמַר, אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, לְאַפְקָא
שְׁכִינָתָא. עַל פְּנֵי, לְאַפְקָא אִפִּי מְלִכָא. דְּבָהוּ
אֶתְחִזִּי מְלִכָא קְדִישָׁא, וְאִינוּן שְׁמִיָּה. וְהוּא
אִינוּן. הוּא שְׁמִיָּה, דְכָתִיב, (ישעיה מב) אֲנִי יי' הוּא
שְׁמִי. הוּא וּשְׁמִיָּה חַד הוּא בְּרִיךְ שְׁמִיָּה לְעֵלָם
וְלְעֵלְמֵי עֲלַמְיָא.

הַאֲנִי רַבִּי שְׁמַעוֹן, זִכְרִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל,
דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא קָרָא לוֹן אָדָם,
דְכָתִיב, (יחזקאל לד) וְאַתֶּן צֹאנִי צֹאן מְרֻעִיתִי אָדָם
אִתְּם, (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. מָאי טַעְמָא
קָרָא לוֹן אָדָם. מִשּׁוֹם דְכָתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם
הַדְּבָקִים בְּיי' אֱלֹהֵיכֶם. אִתְּם וְלֹא שְׁאֵר עַמִּין.
וּבְגִין כִּף אָדָם אִתְּם, אִתְּם קְרוּיִין אָדָם, וְאִין
עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת קְרוּיִין אָדָם.

דְּתַנְיָא, אָמַר ר' שְׁמַעוֹן, כִּינֹן דְּבַר נֶשׁ יִשְׂרָאֵל
אֶתְגַּזֵּר, עֲאֵל בְּבָרִית דְּגִזֵּר קְדִישָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּאֲבָרְהָם, דְכָתִיב (בראשית כד) וַיֵּרֶד אֶת

אֲבָרְהָם בְּכָל. וְכָתִיב (מיכה ד) חֶסֶד לְאֲבָרְהָם. וְשֶׁאִרִי לְמִיעָאֵל בְּהַאי אֶתֶר. (כ"א)

ו) חסד לאברהם. והתחיל להכנס למקום הזה. (אדם) כיון שזכה לקיים מצוות התורה, נכנס לאדם (למקום) ונדבק בגוף המלך, ואז נקרא אדם.

וזרע ישראל נקראו אדם. בא וראה, כתוב בישמעאל והוא יהיה פרא אדם. פרא אדם, ולא אדם. פרא אדם, משום שנמול, וראשיתו של אדם היה בו, שכתוב (בראשית יז) וישמעאל בנו בן שלש עשרה שנה בהמלו את בשר ערלתו. כיון שנמול נכנס לראשית הזאת שנקראת כל. זהו שכתוב והוא יהיה פרא אדם, ולא אדם. ידו בכל, ידו בכל ודאי - ולא יותר, משום שלא קבל מצוות התורה. ראשית היתה בו משום שנמול, ולא השתלם במצוות התורה. אבל זרע ישראל שנשלמו בכל, נקראו אדם ממש, וכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

אמר רבי יוסי, משום כך כל הפרצופים מתרים, פרט לפרצוף אדם. רבי יצחק אמר, כשנעשה, נראה שחוקק תוף החקיקות של השלמות. אמר רבי יהודה, הינו מה שאנשים אומרים, קשריו ברוח מצויים בצורה.

רבי יהודה היה הולך מקפוטקיא ללוד לראות את רבי שמעון שהיה שם, והיה רבי חזקיה הולך עמו. אמר רבי יהודה לרבי חזקיה, זה ששינונו לפני רבי שמעון והוא יהיה פרא אדם - ודאי כך הוא. והוה ברור הדבר - סוף הפסוק, שכתוב ועל פני כל אחיו ישכן. מה זה ועל פני כל אחיו ישכן?

אמר לו, לא שמעתי ולא אמר, שהרי למדנו, כתוב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה. אשר שם משה - אתה יכול לומר. אבל שלא שם משה - אינך יכול לומר.

(אדם) כיון דזכה לקיימא פקודי אורייתא, עאל ביה בהאי אדם, (נ"א אהר) ואתדבק בגופא דמלכא, וכדין אקרי אדם.

וזרעא דישראל אקרון אדם. תא חזי, פתיב ביה בישמעאל, (בראשית טז) והוא יהיה פרא אדם. פרא אדם, ולא אדם. פרא אדם, משום דאתגזר. ושירותא דאדם הוה ביה, דכתיב, (בראשית יז) וישמעאל בנו בן שלש עשרה שנה בהמולו את בשר ערלתו, כיון דאתגזר, עאל בהאי שירותא, דאקרי כל. הדא הוא דכתיב, (בראשית טז) והוא יהיה פרא אדם, ולא אדם. ידו בכל, ידו בכל ודאי, ולא יתיר, משום דלא קביל פקודי אורייתא. שירותא הוה ביה, בגין דאתגזר, ולא אשתלים בפקודי אורייתא. אבל זרעא דישראל, דאשתלימו בכלא, אקרון אדם ממש, וכתיב (דברים לב) כי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו.

אמר רבי יוסי, בגין דא, כל פרצופין שרו, בר מפרצופא דאדם. ר' יצחק אמר, בד אתעבד, אתחזי דגליפא גו גליפין דאשלמותא. אמר רבי יהודה, היינו דאמרי אינשי קיטרוי בזיקא, בטפסא שכיחי.

רבי יהודה הוה אזיל מקפוטקיא ללוד, למחמי לרבי שמעון, דהוה תמן, והוה רבי חזקיה אזיל עמיה. אמר רבי יהודה לר' חזקיה, הא דתנינן, קמי ר' שמעון, והוא יהיה (דף פ"ז ע"ב) פרא אדם, ודאי כך הוא. ודא הוא ברירא דמלה. סופיה דקרא דכתיב, ועל פני כל אחיו ישכון. מהו ועל פני כל אחיו ישכון.

אמר ליה, לא שמענא, ולא אימא. דהא אולפינא, פתיב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה. אשר שם משה, אתה יכול לומר. דלא שם משה, אי אתה יכול לומר.

פָּתַח ר' יְהוּדָה וְאָמַר, (דברים ל) כִּי הוּא חֲיִידָךְ וְאֶרְךְ יְמֶיךָ. מֵאֵן דְּזָכִי בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא אֲתַפְּרֵשׁ מִיְנָה, זָכִי לְתַרְיֵן חַיִּין, חַד בְּעֵלְמָא דִּין, וְחַד בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. דְּכַתִּיב חֲיִידָךְ, תְּרִי. וְכָל מָאן דִּיתַפְּרֵשׁ מִיְנָה, כְּמָאן דִּמְתַפְּרֵשׁ מִן חַיִּי, וּמָאן דִּמְתַפְּרֵשׁ מִר' שְׁמַעוֹן, כְּאִילוּ מְתַפְּרֵשׁ מִכְּלָא.

וְמָה בְּהַאי קָרָא דְאִיהוּ פָּתַח פְּתַחַא, לֹא יְכִילְנָא לְמִיעָאֵל בְּהַ. פְּתַגְמֵי אוֹרֵייתָא דְסִתִּימִין, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְוִי לְדָרָא, דְר' שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחָאי יִסְתְּלִיק מִיְנָה. דְּכַד אָנֹן קִימִין קָמִי דְר' שְׁמַעוֹן, מִבּוֹעִין דְּלָבָא פְּתִיחִין לְכָל עֵיבַר, וְכֹלְא מְתַגְלִיא. וְכַד אֲתַפְּרֵשׁנָא מִיְנָה. לֹא יִדְעָנָא מִיְדֵי, וְכָל מִבּוֹעִין סִתִּימִין. אָמַר ר' חֲזַקְיָה, הֵינֵנו דְּכַתִּיב, (במדבר יא) וַיֹּאצֵּל מִן הַרֹחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל שְׁבָעִים אִישׁ הַזִּקְנִים, כְּבוֹצִינָא דָא, דְּנַהֲרִין מִיְנָה כְּמָה בּוֹצִינִין, וְהוּא בְּקִיּוּמִיהָ שְׂכִיחַ. כֶּף ר' שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחָאי, מְאִרִי דְבוֹצִינִין, הוּא נָהִיר לְכֹלְא, וְנִהוּרָא לֹא אַעֲדִי מִיְנָה, וְאֲשַׁתְּכַח בְּקִיּוּמִיהָ. אֲזִלוּ עַד דְּמָטוּ לְגַבְיָהּ.

כַּד מָטוּ גַבְיָהּ, אֲשַׁכְּחִיהוּ, דְּהוּהוּ יְתִיב וְלַעֲנִי בְּאוֹרֵייתָא, וְהוּהוּ אָמַר, (תהלים קב) תִּפְּלָה לְעַנִּי כִּי יַעֲטֹף וְלַפְנֵי יְיָ יִשְׁפּוֹף שִׁיחוֹ. כָּל צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל צְלוֹתָא, וְצְלוֹתָא דְעַנִּי עַלְאָה מִכְּלָהוּ. מְאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּהַאי סְלִקָא עַד כְּרַסִּי יִקְרָא דְמִלְכָא, וְאֲתַעֲטֵר בְּרִישִׁיָּהּ. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְשַׁתְּבַח (ג"א מתעטף) בְּהַיָּא צְלוֹתָא וְדָאי. תִּפְּלָה דְעַנִּי, תִּפְּלָה אֲקָרִי.

כִּי יַעֲטֹף. עֲטוּפָא דָא, לֹא עֲטוּפָא דְכֶסֶס הוּא, דְּהָא לִית לֵיהּ. אֲלֵא, פְּתִיב הָכָא כִּי יַעֲטֹף. וְכַתִּיב הֵתָם, (איכה ב) הֲעֲטוּפִים בְּרָעַב. וְלַפְנֵי יְיָ יִשְׁפּוֹף שִׁיחוֹ, דִּיקַבֵּל קָמִי מְאִרִיָּה, וְדָא נִיחָא

פָּתַח רבי יהודה ואמר, (שם) כי הוא חייך וארך ימך. מי שזוכה בתורה ולא נפרד ממנה, זוכה לשני חיים - אחד בעולם הזה, ואחד בעולם הבא, שכתוב חייך, שנים. וכל מי שנפרד ממנה, כמי שנפרד מן החיים, ומי שנפרד מרבי שמעון, כאלו נפרד מהכל. ומה בפסוק הזה שהוא פותח פתח לא יכלנו להפגס אליו - דברי תורה הנסתרים על אחת כמה וכמה. אוי לדור שרבי שמעון בן יוחאי יסתלק ממנו. שמשאנו עומדים לפני רבי שמעון, מעינות הלב פתוחים לכל עבר והכל מתגלה. וכשנפרדים ממנו, לא יודעים דבר, וכל המעינות נסתמים.

אמר רבי חזקיה, הינו שכתוב (במדבר יא) ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על שבעים איש הזקנים. כמנורה הזו שמאירים ממנה כמה מנורות, והיא מצויה בקיומה. כך רבי שמעון בר יוחאי בעל המנורות הוא מאיר לכל, והאור לא יז ממנו ונמצא בקיומו. הלכו עד שהגיעו אליו.

כשהגיעו אליו, מצאוהו שהיה יושב ועוסק בתורה, והיה אומר (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו. כל תפלת ישראל היא תפלה, ותפלת העני עליונה מכלם. מה הטעם? משום שזו עולה עד פסא הכבוד של המלך ומתעטרת בראשו. והקדוש ברוך הוא משתבח (מתעטף) באותה תפלה ודאי, תפלת העני נקראת תפלה.

כי יעטף. עטוף זה אינו עטוף של כסוי, שהרי אין לו. אלא כתוב כאן כי יעטף, וכתוב שם (איכה ב) העטופים ברעב. ולפני ה' ישפך שיחו, שקובל לפני רבונו. וזה נוח לפני הקדוש ברוך הוא,

לִיה קָמִי קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, מְשׁוּם דְעֵלְמָא
 מְתַקֵּימָא בֵיה, פִּד לֹא אֶשְׁתַּכַּחוּ שְׂאֵר קַיִימֵי
 עֵלְמָא בְעֵלְמָא. וְוִי לְמֵאן דִּיהוּא מְסַכְנָא יִקְבֵּל
 עֲלוּהִי לְמֵאֲרִיה, מְשׁוּם דְמְסַכְנָא קָרִיב לְמִלְכָּא
 תִּירֵי מְפֻלְהוּ, דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת כב) וְהִיָּה כִי יִצְעַק
 אֲלֵי וְשִׁמְעֵתִי כִי חֲנוּן אָנִי.

וְרֵשָׁאֵר בְּנֵי עֵלְמָא, זְמַנִּין דְשָׁמַע, זְמַנִּין דְלֹא
 שָׁמַע. מָאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְדִירִירִיה
 דְמִלְכָּא בְהַנִּי מְאִנֵּי תְבִירִי, דְכְּתִיב, (ישעיה נז)
 וְאֵת דְכָּא וּשְׁפֵל רוּחַ. וְכְתִיב (תהלים לד) קָרוֹב יְיָ
 לְנִשְׁפָּרֵי לֵב. (תהלים נא) לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים
 לֹא תְבוּהָ.

מְכַאן תְּגִינֵן, מָאן דְנִזִּיף בְּמִסְכְּנָא, נִזִּיף
 בְּשְׂכִינְתָּא, דְכְּתִיב וְאֵת דְכָּא וּשְׁפֵל
 רוּחַ. וְכְתִיב (משלי כב) פִּי יְיָ יָרִיב רִיבָם וְגו'. בְּגִין
 דְאִפּוֹטְרוּפָא דְלַהוּן תְּקִיפָא, וְשְׁלִיטָא עַל כָּלָא,
 דְלֹא אִצְטְרִיךְ סְהָדִי, וְלֹא אִצְטְרִיךְ לְדִינָא
 אַחְרָא, וְלֹא נָטִיל מְשֻׁכְּנָא, כְּשֶׁאֵר דִּינָא. וּמַה
 מְשֻׁכְּנָא נָטִיל, נִשְׁמַתִּין דְבֵר נֶשׁ, דְכְּתִיב וְקִבַּע
 אֵת קוֹבְעֵיהֶם נֶפֶשׁ.

הוּוּ אָמַר תְּפִלָּה לְעַנִּי, כָּל אֲתֵר דְאִקְרִי תְפִלָּה,
 מְלָה עֲלֵאָה הִיא, דְהִיא סִלְקָא לְאֲתֵר (דְקוֹדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא אַחֲרֵי) עֲלֵאָה. תְּפִלָּה דְרִישָׁא, אֵינּוּן תְּפִלֵּי
 דְמִלְכָּא, דְאֵנַח לְהוּ.

רְבִי שְׁמַעוֹן אֶסְחֵר רִישִׁיה, וְחִמָּא לְר' יְהוּדָה
 וְלְר' חֲזַקְיָה, דְמָטוּ גְבִיָּה. בְּתֵר דְסִיִּים
 אֶסְתַּפֵּל בְּהוּ. אָמַר לְהוּ, סִימָא הָוָה לְכוּ
 וְאֲתַאבִּיד מְנַיִיכוּ. אָמְרוּ לִיה, וְדָאִי דְפִתְחָא
 עֲלֵאָה פִתַּח מוֹ, וְלֹא יִכְלִנָּא לְמִיעָאֵל בַּהּ.

אָמַר, מָאִי הִיא. אָמְרוּ לִיה, (בראשית טז) וְהוּא
 יְהִיָּה פְּרָא אָדָם, וְסִיפִיָּה דְקָרָא בְּעִינָא
 לְמַנְדַּע, דְכְּתִיב וְעַל פְּנֵי כָל אַחִיו יִשְׁכּוּן,
 מַהוּ עַל פְּנֵי כָל אַחִיו. דְהָא בְּרִירָא דְכוּלִּיָּה

מְשׁוּם שְׁהַעוּלָם מְתַקֵּים בּוּ כְּשֵׁלָא
 נְמַצְאִים שְׂאֵר מְקִימֵי הַעוּלָם
 בְּעוּלָם. אִוִי לְמִי שְׂאוּתוּ הַעֲנִי
 יִקְבֵּל עֲלֵיו לְרַבּוֹנוּ, מְשׁוּם שְׁהַעֲנִי
 קָרוֹב לְמִלְכָּה יוֹתֵר מִכָּל, שְׂכְּתוּב
 (שְׁמוֹת כב) וְהִיָּה כִי יִצְעַק אֲלֵי
 וְשִׁמְעֵתִי כִי חֲנוּן אָנִי.

וְרֵשָׁאֵר בְּנֵי הַעוּלָם - לְפַעְמִים
 שְׁשׁוּמַע וְלְפַעְמִים שְׁלֹא שׁוּמַע.
 מַה הַטַּעַם? מְשׁוּם שְׁדִירֵי הַמִּלְכָּה
 הוּא בְּכָלִים הַשְּׁבוּרִים הַלְלוּ,
 שְׂכְּתוּב (ישעיה נז) וְאֵת דְכָּא וּשְׁפֵל
 רוּחַ. וְכְתוּב (תהלים לד) קָרוֹב ה' לְנִשְׁפָּרֵי
 לֵב. (שם נה) לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְפָּה
 אֱלֹהִים לֹא תְבוּהָ.

מְכַאן שְׁנִינּוּ, מִי שְׁנוּזָף בְּעַנִּי -
 נוּזָף בְּשְׂכִינָה, שְׂכְּתוּב וְאֵת דְכָּא
 וּשְׁפֵל רוּחַ, וְכְתוּב (משלי כב) כִּי ה' יָרִיב
 רִיבָם וְגו'. מְשׁוּם
 שְׁהַאִפּוֹטְרוּפּוֹס שְׁלֵהֶם חֲזַק
 וְשׁוּלְטַת עַל הַכָּל, שְׁלֹא צָרִיךְ עֲדִים
 וְלֹא צָרִיךְ דִּין אַחֵר, וְלֹא נוּטֵל
 מְשַׁכּוֹן כְּשֶׁאֵר הַדִּינִים. וְאִיזָה
 מְשַׁכּוֹן נוּטֵל? נִשְׁמוֹת בְּנֵי אָדָם,
 שְׂכְּתוּב וְקִבַּע אֵת קוֹבְעֵיהֶם נֶפֶשׁ.
 עוֹד אָמַר, תְּפִלָּה לְעַנִּי - כָּל מְקוֹם
 שְׁנִקְרָא תְּפִלָּה, דְבֵר עֲלִיּוֹן הוּא,
 שְׁהוּא עוֹלָה לְמְקוֹם (הַשְּׁקוֹדֵשׁ בְּרִיךְ
 הוּא) עֲלִיּוֹן. תְּפִלַּת הָרֵאשׁ הֵן
 הַתְּפִלִּין שֶׁל הַמִּלְכָּה שְׁמַנִּיחַ אוֹתָם.
 רְבִי שְׁמַעוֹן סוֹכֵב רֵאשׁוּ, וְרָאָה
 אֵת רְבִי יְהוּדָה וְאֵת רְבִי חֲזַקְיָה
 שְׁהִגִּיעוּ אֵלָיו. אַחֵר שְׁסִיִּים,
 הִסְתַּפֵּל בְּהֶם. אָמַר לְהֶם, אוּצֵר
 הִיָּה לְכֶם וְאִבְד מְכָם. אָמְרוּ לוֹ,
 וְדָאִי שְׁפִתַּח עֲלִיּוֹן פִּתַּח מוֹרְנוּ,
 וְלֹא יִכְלְנוּ לְהַכְנִס בּוּ.

אָמַר, מַה הוּא? אָמְרוּ לוֹ, (בראשית טז)
 וְהוּא יְהִיָּה פְּרָא אָדָם. וְסוּף
 הַפְּסוּק אֲנוּ רוּצִים לְדַעַת, שְׂכְּתוּב
 וְעַל פְּנֵי כָל אַחִיו יִשְׁכּוּן. מַה זֶה
 עַל פְּנֵי כָל אַחִיו? שְׁהָרִי בְּרוּר שֶׁל

קָרָא וְדַענָא, וְהִיא לֹא

כֹּל הַפְּסוּק יִדְעֵנוּ, וְאֵת זֶה לֹא יִדְעֵנוּ, שְׁסוּף הַכְּתוּב לֹא נִרְאֶה כְּרֹאשׁוֹ.

אָמַר לָהֶם, הִכֵּל הוּא דָּבָר אֶחָד, וּבִדְרָגָה אַחַת עוֹלָה. שְׁנֵינּוּ, כְּמִה פְּנִים לְפָנִים יֵשׁ לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: פְּנִים הַמְּאִירִים. פְּנִים שֶׁלֹּא מְאִירִים. פְּנִים תַּחְתּוֹנִים. פְּנִים רְחוּקִים. פְּנִים קְרוֹבִים. פְּנִים שֶׁלְּפָנִים. פְּנִים שֶׁלְּחוּץ. פְּנִים שֶׁל יָמִין. פְּנִים שֶׁל שְׂמאל.

בֵּא וְרֵא, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁחֻזוֹתַי בְּפָנִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ בְּאוֹתָם פְּנִים שֶׁהוּא וְשֵׁמוֹ אֲחֻזוֹתַי בָּהֶם, וְהֵם וְשֵׁמוֹ אֶחָד הוּא, וְשָׂאֵר הָעַמִּים אֲחֻזוֹתַי בְּאוֹתָם פְּנִים תַּחְתּוֹנִים, וְרוּחִים, בְּאוֹתָם פְּנִים תַּחְתּוֹנִים, וְלִכְּן הֵם רְחוּקִים מִגּוֹף הַמֶּלֶךְ, שֶׁהֵרִי רְאִינוּ כֹּל אוֹתָם שֶׁל מִצְרַיִם, קְרוֹבֵי יִשְׁמַעֵאל, כְּמוֹ אַחִים וְקְרוֹבִים הֵיוּ לוֹ, וְכֹלָם הֵיוּ בְּפָנִים תַּחְתּוֹנִים וּבְאוֹתָם פְּנִים רְחוּקִים. וּבִגְדֵי אַבְרָהָם, כְּשֶׁנִּמְוָל יִשְׁמַעֵאל, זָכָה שֶׁשָׂם מְדוּרָה וְחִלְקוֹ בְּמִקוֹם שֶׁשׁוּלֵט עַל כָּל אוֹתָם פְּנִים רְחוּקִים וְתַחְתּוֹנִים, עַל כֵּן כָּל אוֹתָם פְּנִים שֶׁל שָׂאֵר הָעַמִּים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב יָדוֹ בְּכָל וּמִשׁוֹם כֶּף עַל פְּנֵי כָל אַחֲיוֹ יִשְׁכֵּן. כְּלוּמַר, יֵשִׁים מְדוּרָה וְחִלְקוֹ לְמַעְלָה מִכָּל, שֶׁכְּתוּב יָדוֹ בְּכָל, שֶׁשׁוּלֵט עַל כָּל שָׂאֵר הַפְּנִים שֶׁל מִטָּה, וּמִשׁוֹם כֶּף עַל פְּנֵי כָל אַחֲיוֹ וְדַאי, שֶׁלֹּא זָכוֹ כְּוֹתִיָּה.

בְּאוֹ רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חִזְקִיָּה וְנִשְׁקוּ יָדוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵינּוּ מֵה שְׂאֵנִים אוֹמְרִים, יֵין בְּשִׁמְרֵי וְנִבְעֵת הַבָּאֵר, בְּקִשְׁרֵי שֶׁל קִימָא מִתְעַטֵּר. אוֹי לְעוֹלָם כְּשֶׁיִּסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ מוֹרְנוּ! אוֹי לְדוֹר כְּשֶׁזָּה יֵאָרֵעַ בְּאוֹתוֹ הַזֶּמֶן! אֲשֶׁרֵי הַדּוֹר שֶׁמְכִירִים אֶת מוֹרְנוֹ! אֲשֶׁרֵי הַדּוֹר שֶׁהוּא שְׂרוּי בְּתוֹכּוֹ!

יִדְעֵנָא, דְּסִיפֵיהּ דְּקָרָא, לֹא אֶתְחַזֵּי כְּרִישִׁיָּה. אָמַר לוֹן, חֵיכּוּז, כִּלְא חַד מְלָה הִיא, וּבְחַד דְּרָגָא סִלְקָא. תֵּאנָא, כְּמִה פְּנִים לְפָנִים, אֵית לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. פְּנִים דְּנַהְרִין. פְּנִים דְּלֵא נַהְרִין. פְּנִים תַּתְּאִין. פְּנִים (דף פ"ו ט"ו א) רְחִיקִין. פְּנִים קְרוֹבִין. פְּנִים דְּלָגוּ. פְּנִים דְּלָבַר. פְּנִים דִּימִנָּא. פְּנִים דְּשִׁמְאָלָא.

הָא חֲזִי, וְזָכֵינְךָ אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל קָמִיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֶחֱדָן בְּאַנְפִּין עֲלֵאִין דְּמִלְכָּא. בְּאֵינּוֹן פְּנִים דְּהוּא וְשִׁמְיָה אֶחֱדָן בְּהוּ, וְאֵינּוֹן וְשִׁמְיָה חַד הוּא. וְשָׂאֵר עֲמִין אֶחֱדָן בְּאֵינּוֹן פְּנִים רְחִיקִין, בְּאֵינּוֹן פְּנִים תַּתְּאִין. וּבִגְיֵי כֶּף אֵינּוֹן רְחִיקִין מִגּוּפָא דְּמִלְכָּא, דְּהָא חֲמִינָא כָּל אֵינּוֹן דְּמִצְרַיִם, קְרוֹבֵי דִישְׁמַעֵאל, כְּמִה אֶחֱדָן וְקְרוֹבִין הֵוּ לִיה, וְכֹלְהוּ הֵוּ בְּאַנְפִּין תַּתְּאִין, בְּאֵינּוֹן פְּנִים רְחִיקִין.

וּבִגְיֵיָּה דְּאַבְרָהָם, כִּד אֶתְגַּזֵּר יִשְׁמַעֵאל, זָכָה, דְּשׁוּי מְדוּרֵיהּ וְחוּלְקֵיהּ בְּאַתֵּר דְּשְׁלִיטָא עַל כָּל אֵינּוֹן פְּנִים רְחִיקִין וְתַתְּאִין, עַל כֵּן אֵינּוֹן פְּנִים דְּשָׂאֵר עֲמִין. הֵדָא הוּא דְּכְתִיב יָדוֹ בְּכָל, וּבִגְיֵי כֶּף עַל פְּנֵי כָל אַחֲיוֹ יִשְׁכּוּן, כְּלוּמַר, יֵשׁוּי מְדוּרֵיהּ וְחוּלְקֵיהּ לְעִילָא מִכָּלְהוּ, דְּכְתִיב יָדוֹ בְּכָל, דְּשְׁלִטָא עַל כָּל שָׂאֵר פְּנִים דְּלַתְתָּא. וּבִגְיֵי כֶּף עַל פְּנֵי כָל אַחֲיוֹ וְדַאי, דְּלֵא זָכוֹ כְּוֹתִיָּה.

אֲתוֹ רַבִּי יְהוּדָה וְר' חִזְקִיָּה, וְנִשְׁקוּ יָדוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵינּוּ דְאַמְרֵי אֵינְשֵׁי, חֲמִרָא כְּדַרְדְּיָא, וְנִבְעֵא דְבִירָא, בְּקִטְרָא דְקִיזְרָא אֲתַעֵטֵר. וְוִי לְעֵלְמָא, כִּד יִסְתַּלַּק מִרְ מִנִּיהּ. וְוִי לְדָרָא, דִּיתַעֲרַע בְּהוּא זְמָנָא. זְכָאָה דְרָא דְאֶשְׁתְּמוּדְעוֹן לִיה לְמוֹ. זְכָאָה דְרָא דְאִיהוּ שְׂרִי בְּגוּיָּה.

אמר רבי חזקיה, הא תנינן, גיורא כד אתגזר,
אקרי גר צדק, ולא יתיר. והקא אמר מר
ידו בכל. אמר רבי שמעון, פלא אתקשר בחד.
אבל גיורא תנינן. שאני ישמעאל, דלאו גיורא
הוא. בריה דאברהם הוה, בריה דקדישא
הוה. וכתוב ביה בישמעאל, (בראשית יז) הנה
ברכתי אותו. כתיב הקא, ברכתי אותו. וכתוב
התם, (בראשית כד) ויני ברך את אברהם בכל. ועל
כך כתיב, ידו בכל.

אמר רבי חזקיה, הרי שנינו,
כשגר נמול נקרא גר צדק, ולא
יתר. וכאן אמר מורנו ידו בכל.
אמר רבי שמעון, הכל נקשר
באחד. אבל שנינו שהגר, שונה
ישמעאל, שאינו גר. בן אברהם
הוא היה, בנו של קדוש היה.
וכתוב בו בישמעאל, (בראשית יז)
הנה ברכתי אותו. כתוב כאן
ברכתי אתו, וכתוב שם (שם כד) ויהי
ברך את אברהם בכל. ועל כך
כתוב ידו בכל.

ובנינו כך כתיב, על פני כל אחיו ישכון. דאי
שאר קריבוי אתגזרו (ס"א אתגזרו) אקרון
גירי צדק, ולא יתיר, והוא יתיר ועלאה
מפלהו. כל שפן אינון דלא אתגזרו, דקיימין
באינון אפין רחיקין, באינון אפין תתאין.
ואיהו, מדוריה לעילא מפל פנים דידהו,
ומפל פנים דעמין עובדי עבודת כוכבים
ומזלות, הדא הוא דכתיב, על פני כל אחיו
ישכון. אמר רבי יהודה, קדשא בריך הוא
בגין כך אכריז ואמר, לא יהיה לך אלהים
אחרים על פני, דדא הוא מהימנותא דיליה.
לא תעשה לך פסל וכל תמונה. (שמות כ) הא
אתמר. ואמר רבי יוסי, כל פרצופין שרי,
בר מפרצופא דאדם, דהא האי פרצופא שליט
בכלא.

ומשום כך כתוב על פני כל אחיו
ישכון. שאם שאר קרוביו נמולו
(התגירו), נקראים גרי צדק ולא
יתר, והוא יתיר ועליון מפלם.
כל שפן הם שלא נמולו שעומדים
באותם פנים רחוקים, באותם
פנים תחתונים. והוא מדורו
למעלה מפל הפנים שלהם, ומפל
הפנים של עמים עובדי עבודת
כוכבים ומזלות. זהו שכתוב על
פני כל אחיו ישכון. אמר רבי
יהודה, משום כך הקדוש ברוך
הוא הכריז ואמר, לא יהיה לך
אלהים אחרים על פני, שזוהי
האמונה שלו.

דבר אחר, לא תעשה לך פסל וכל תמונה.
רבי יצחק פתח, (קהלת ה) אל תתן את פיך
לחטיא את בשרך. כמה אית ליה לבר נש
לאזדהרא על פתגמי אורייתא, כמה אית ליה
לאזדהרא דלא יטעי בהו, ולא יפיק
מאורייתא מה דלא ידע, ולא קביל מרביה.
דכל מאן דאמר במלי דאורייתא מה דלא
ידע, ולא קביל מרביה, עליה כתיב לא תעשה
לך פסל וכל תמונה. וקודשא בריך הוא זמין

לא תעשה לך פסל וכל תמונה.
הרי נתבאר. ואמר רבי יוסי, כל
הפרצופים מתרים, פרט לפרצוף
אדם, שהרי פרצוף זה שולט בכל.
דבר אחר לא תעשה לך פסל וכל
תמונה - רבי יצחק פתח, אל תתן
את פיך לחטיא את בשרך. כמה
יש לו לאדם להזהר על דברי
התורה, כמה יש לו להזהר שלא
יטעה בהם, ושלא יוציא מהתורה
מה שלא יודע ולא קבל מרבו.
שכל מי שאמר דברי תורה מה
שלא יודע ולא קבל מרבו, עליו
כתוב לא תעשה לך פסל וכל
תמונה. והקדוש ברוך הוא עתיד

לאתפרעא מגיה, בעלמא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקֵץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יחדר אינו בבנינו ושמהינו בתיקונו

